

The Holy See

KATEHEZA PAPE FRANJENA OPĆOJ AUDIJENCIJI Srijeda, 7. listopada 2020. [\[Multimedia\]](#)

Ilijina molitva

Draga braćo i sestre dobar dan!

Nastavljamo danas niz kateheza o molitvi koji smo prekinuli katehezama o brizi za stvoreni svijet, sada ih nastavljamo i susrećemo jednog od najzanimljivijih likova u cijelom Svetom pismu: proroka Iliju. On prelazi granice svog vremena i njegovu prisutnost također možemo vidjeti u nekim zgodama iz Evanđelja. Pojavljuje se uz Isusa, zajedno s Mojsijem, u času preobraženja (usp. *Mt 17, 3*). Sâm se Isus poziva na njegov lik kako bi potvrdio svjedočanstvo Ivana Krstitelja (usp. *Mt 17, 10-13*).

U Bibliji se Ilija iznenada, na tajanstven način, pojavljuje iz malog, potpuno zabačenog sela (usp. *1 Kr 17, 1*); i na kraju će otići sa scene, pred očima učenika Elizeja, na ognjenim kolima koja ga odnose na nebo (usp. *2 Kr 2, 11-12*). On je, dakle, čovjek bez preciznog porijekla, a prije svega bez svršetka, uzet je na nebo: zbog toga se njegov povratak očekivao prije dolaska Mesije, kao jednog preteče. Tako se očekivao Ilijin povratak.

U Svetome se pismu Iliju predstavlja kao čovjeka kristalno čiste vjere: u samom njegovom imenu, koje bi moglo značiti „Jahve je Bog“, sadržana je tajna njegova poslanja. Tako će biti cio njegov život: vrlo neporočan čovjek, nesposoban za sitne kompromise. Njegov je simbol oganj, slika Božje pročišćavajuće moći. On će prvi biti stavljen na tešku kušnju i ostat će vjeran. Primjer je to svih ljudi vjere koji su upoznali kušnje i trpljenja, ali nisu odustali od ideala za koji su rođeni.

Molitva je limfa koja neprestano hrani njegov život. Zbog toga je jedna od najdražih ličnosti u monaškoj tradiciji, dotle da su ga neki izabrali za duhovnog oca Bogu posvećenog života. Ilija je Božji čovjek, koji se izdiže kao branitelj istine da Svevišnjem pripada prvo mjesto. Ipak, i on je prisiljen nositi se s vlastitim slabostima. Teško je reći koja su mu iskustva bila korisnija: poraz lažnih proroka na gori Karmelu (usp. *1 Kr 18, 20-40*) ili izgubljenost u kojoj kaže da „nije ništa bolji od otaca svojih“ (usp. *1 Kr 19, 4*). U duši onih koji mole, osjećaj vlastite slabosti dragocjeniji je

od trenutaka uznesenosti, kada se čini da je život posut samo pobjedama i uspjesima. U molitvi se to uvijek događa: trenuci molitve za koje osjećamo da nas uzdižu k nebu, pa i zanosa i oduševljenja, i trenuci molitve u kojoj osjećamo bol, suhoću, kušnju. Molitva je takva: moliti znači dopustiti da nas Bog nosi na svojim krilima ali i dopustiti da nas biju loše situacije, a i iskušenja. To je stvarnost koja se nalazi u mnogim drugim biblijskim pozivima, pa i u Novom zavjetu. Sjetimo se na primjer svetoga Petra i svetoga Pavla. I njihov je život bio takav: trenuci ushićenja i trenuci klonulosti, patnje.

Ilija je čovjek kontemplativnog, a u isti mah i aktivnog života, zabrinut zbog zbivanja svoga vremena, sposoban obrušiti se na kralja i kraljicu nakon što su dali ubiti Nabota kako bi ušli u posjed njegova vinograda (usp. 1 Kr 21, 1-24). Koliko su nam samo potrebni vjernici, gorljivi kršćani, koji će stati pred one koji su odgovorni za upravljanje Ilijinom hrabrošću i reći: „To se ne smije činiti! To je ubojstvo!“ Potreban nam je Ilijin duh. On nam pokazuje da u životu onih koji mole ne smije biti zdvajanja: stoji se pred Gospodinom i ide ususret braći kojoj nas On šalje. Molitva ne znači zatvoriti se nasamo s Gospodinom kako bi smo si „dotjerali“ dušu: ne, to nije molitva, to je lažna molitva. Moliti znači stati sučelice Bogu, dopustiti da nas pošalje da služimo braći. Molitva se „dokazuje“ konkretnom ljubavlju prema bližnjemu. I obrnuto: vjernici djeluju u svijetu nakon što su najprije šutjeli i molili; u protivnom je njihovo djelovanje impulzivno, lišeno razlučivanja, bezglavo trčanje. Vjernici se tako ponašaju, čine mnogo nepravdi, jer nisu najprije išli pomoliti se Gospodinu, da bi razlučili što im je činiti.

Na temelju biblijskog teksta možemo pretpostaviti da je i Ilija postupno napredovao u vjeri: i on je rastao u molitvi, malo po malo ju je pročišćavao – Božje mu je lice putem postajalo jasnije – a svoj je vrhunac imala u spomenutom izvanrednom iskustvu, kada se Bog očituje Iliji na gori (usp. 1 Kr 19, 9-13). Ne očituje se u olujnom vihoru, ni u potresu ni u požaru koji sve guta pred sobom, već u „šapatu laganog i blagog lahora“ (r. 12). Ili, da se poslužimo prijevodom koji dobro odražava to iskustvo, u zvuku gromoglasne tišine. Tako se Bog očituje Iliji. Tim skromnim znakom Bog komunicira s Ilijom, koji je u tom trenutku bio odbjegli prorok koji je izgubio mir. Bog dolazi ususret umornom čovjeku, čovjeku koji je mislio da je doživio neuspjeh na svim poljima, i tim blagim lahorom, tim zvukom gromoglasne tišine, vraća mir i spokoj njegovu srcu.

To je Ilijina priča, ali čini se da je napisana za sve nas. U nekim se večerima možemo osjećati beskorisnima i usamljenima. Tada će doći molitva i pokucati na vrata našega srca. Svi možemo uzeti komad Ilijinog plašta, baš kao što se njegov učenik Elizej dokopao polovice plašta. Pa čak i ako smo učinili nešto loše ili se pak osjećamo ugroženima i prestrašenima, kad se vratimo Bogu s molitvom, vratit će se kao nekim čudom također spokoj i mir. Tome nas uči Ilijin primjer.

U sklopu pozdrava poljskim vjernicima

Danas slavimo spomen Blažene Djevice Marije od Krunice. Gospa je u svojim ukazanjima često

pozivala vjernike da mole krunicu, posebno kao odgovor na prijetnje koje su se nadvijale nad svijetom. I danas, u ovo vrijeme pandemije, prijeko je potrebno primiti se krunice i moliti za sebe, za naše voljene i za sve ljude. Sve vas povjeravam Kraljici krunice i od srca vas blagoslivljam.

U sklopu pozdrava talijanskim vjernicima

Danas se slavi Blažena Djevica Marija od Krunice. Pozivam sve da ponovno otkriju, osobito u ovom mjesecu listopada, ljepotu molitve krunice, koja je tijekom stoljećâ jačala vjeru kršćanskoga naroda.